

Arrest

nr. 110 754 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Ato Kalay, gelegen in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In de jaren '90 ontvluchtte u samen met uw familie Afghanistan en vestigden jullie zich in een vluchtelingenkamp in Pakistan waar uw vader actief was als dokter. Ten tijde van de Afghaanse presidentsverkiezingen in 2005 voerde uw vader campagne voor Karzai in de vluchtelingenkampen in Pakistan. Door deze activiteiten kreeg hij problemen met de taliban en Hezb-i-Islami in Pakistan en datzelfde jaar nog keerde uw hele familie terug naar jullie dorp in Kunar. Uw vader was aanvankelijk actief als dokter in jullie dorp en opende daarna een apotheek in de provinciehoofdstad Asadabad. Uw twee oudste broers begonnen in 2009 respectievelijk te werken

als politieagent in Jalalabad en als officier bij de Afghan National Civil Order Police in Herat. U bleef zelf in jullie dorp wonen en hield zich bezig met de dieren en velden die uw familie bezat.

Nadat uw broers bij de politie gingen, kreeg uw familie regelmatig brieven van de opstandelingen die vroegen aan uw broers om hun job op te geven en met hen mee te vechten. Uw broers weigerden in te gaan op deze verzoeken. Midden maart 2011 keerden uw broers terug naar jullie dorp om de verloving van één van uw zussen te vieren. 's Nachts vielen opstandelingen binnen in jullie woning en namen uw twee oudste broers en uw vader mee. De volgende dag vernamen jullie dat ze allen waren onthoofd.

Enkele dagen na hun dood kreeg u via uw oom een brief van Hezb-i-Islami. Hierin stond dat u de wapens van uw familie aan die organisatie moest bezorgen en dat u zelf bij hen moest komen vechten. Na ontvangst van deze brief ging u samen met uw oom naar het districtshuis waar u een klacht indiende. U kreeg er echter te horen dat ze niets voor u konden doen en kreeg er het advies om de regio te verlaten en ergens anders bescherming te vragen. Omdat uw familie beseftte dat uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

Enkele dagen later reisde u naar Kabul waar u het vliegtuig nam naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 24 april 2011 aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u, uw vader en uw twee oudste broers, twee attesten over het werk van uw broers, een brief aan het districtshuis, 5 attesten over het werk van uw vader in Pakistan, een kaart van uw vader als campagnemedewerker van Hamid Karzai in Pakistan en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de opstandelingen waardoor u uiteindelijk Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen mediaberichtgeving kon voorleggen die handelt over de dood van uw vader en twee oudste broers. De moord op twee Afghaanse politieagenten en hun vader is immers groot nieuws in Afghanistan en wordt over het algemeen opgepikt door de media. Het ontbreken van een dergelijk document is des te opmerkelijker aangezien u zelf aangaf dat iedereen in de provincie Kunar op de hoogte is van dit incident (CGVS, p. 13).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u ter ondersteuning van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wel degelijk een document hebt voorgelegd dat rechtstreeks betrekking heeft op deze feiten, met name een document dat werd ondertekend door de ouderen in uw regio en dat uw problemen bevestigt. Bij dit document dienen evenwel enige bedenkingen te worden gemaakt. Zo verklaarde u dat dit document werd opgesteld door uw oom, maar kon u geen details prijsgeven over de exacte inhoud van deze brief (CGVS, p. 12-13). Na analyse van dit document blijkt evenwel dat u dit document zelf hebt opgesteld en ondertekend, waarna de inhoud werd onderschreven door enkele lokale prominenten. Deze vaststelling is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u niet kunt lezen of schrijven (CGVS, p. 5) en dat dit document door uw oom werd opgesteld. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in deze brief staat dat uw vader en broers werden ontvoerd in het jaar 1389, maar dat de stempel waarmee het districtshoofd dit document bekrachtigde, de signatuur draagt van het jaar 1386. Gelet op deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

Voorts is het opmerkelijk dat u geen enkel document van de Afghaanse politie hebt voorgelegd dat de ontvoering en de moord op uw twee broers bevestigt. Het ontbreken van een objectief document over de moord op uw vader en uw broers doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

U legde ter staving van het werk van uw broers bij de Afghaanse politie wel twee attesten voor over een opleiding die uw broers hebben gevolgd. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft uw verklaringen over de ontvoering van uw vader en broers, dient te worden vastgesteld dat deze erg vaag en bijwijlen inconsistent zijn. Zo verklaarde u tot twee keer toe dat u niet precies wist wie er achter de ontvoering van uw familieleden zat omdat jullie zowel (dreig)brieven kregen van de taliban als van Hezb-i-Islami (CGVS, p. 7 en 18-19). Voordien had u evenwel verklaard dat uw familie na de ontvoering van uw vader en broers de lokale ouderen had gecontacteerd om iets voor uw familieleden te ondernemen en dat deze mannen jullie vervolgens het nieuws brachten dat uw vader en twee broers waren onthoofd (CGVS, p. 6). Gevraagd met wie die ouderen toen hadden onderhandeld, verklaarde u daar niets over te weten omdat u niet betrokken was bij dat proces. U voegde hier nog aan toe dat uw oom daar wel bij betrokken was. Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld of u zich dan niet bij oom had geïnformeerd om de identiteit van de moordenaars van uw vader en broers te achterhalen, verklaarde u vreemd genoeg dat u dit niet had gedaan. U zei dat u en uw familie op dat moment in shock waren en dat u bezorgd was om uw moeder die er toen beroerd aan toe was (CGVS, p. 19). Het is evenwel erg opmerkelijk dat u zich toen niet bij uw oom hebt geïnformeerd om te achterhalen wie achter de moord op uw vader en broers zit. Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor nog steeds in contact te staan met uw moeder die zich na de inval in uw woning bij uw oom heeft gevestigd (CGVS, p. 8-9). Dat u ondanks dit contact inmiddels meer dan anderhalf jaar na de feiten nog steeds niet te weten bent gekomen met wie de ouderen toen hebben gesproken, is dermate opmerkelijk dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen weinig consistent zijn met de inhoud van de brief die werd ondertekend door de ouderen van uw regio. In die brief hebt u immers zelf geschreven dat de gewapende taliban verantwoordelijk zijn voor de ontvoering en de moord op uw vader en twee broers. Uw stelling dat de taliban en Hezb-i-Islami hetzelfde zijn, is weinig serieus te noemen (CGVS, p. 19). Bovendien liet u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eveneens optekenen dat de taliban verantwoordelijk waren voor de ontvoering van uw vader en broers (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen van weinig coherentie getuigen, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling komt te staan.

Bovendien is het erg onduidelijk waarom ook uw vader werd ontvoerd en gedood door de opstandelingen. U verklaarde dat de opstandelingen kwaad waren op hem omdat hij actief was voor Karzai en andere organisaties en dat ze hem beschuldigden van samenwerking met de buitenlanders en ongelovigen (CGVS, p. 19). Gevraagd naar deze activiteiten van uw vader zei u dat u daar niet veel over wist en verklaarde u dat uw vader soms naar Kabul ging. U verklaarde dat hij daarover soms met uw moeder sprak maar niet met jullie omdat hij vreesde dat jullie bepaalde informatie zouden lekken (CGVS, p. 19). Toen u vervolgens werd gevraagd of u iets concreets kon vertellen over deze activiteiten van uw vader, gaf u uitdrukkelijk toe dat u dit niet kon (CGVS, p. 20). Andermaal dringt de opmerkelijke vaststelling zich op dat u ondanks uw huidige contact met uw moeder blijkbaar hebt nagelaten om u over deze activiteiten van uw vader te informeren. Uw gebrek aan kennis hieromtrent doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen over de dreigbrief die u na de dood van uw familieleden hebt ontvangen. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u na de moord op uw vader en uw broers zelf ook een dreigbrief kreeg waarin stond dat u vermoord zou worden door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat uw oom u had verteld dat deze dreigbrief afkomstig was van Hezb-i-Islami (CGVS, p. 20). Gevraagd of men er in die brief mee dreigde u te zullen vermoorden, antwoordde u dat dit niet het geval was en dat men u in die brief enkel vroeg om hen wapens te bezorgen en hun organisatie te vervoegen (CGVS, p. 24). Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde u dat u dit niet had gezegd. U voegde hier nog aan toe dat ze er in die brief niet mee dreigden om u te vermoorden, maar dat u wist dat u zou vermoord worden indien u niet voldeed aan hun eisen (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn echter niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen.

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u ongeveer één week na de dood van uw familieleden al een brief kreeg van Hezb-i-Islami waarin u werd opgeroepen om de wapens van uw familie aan deze organisatie te overhandigen en om u tevens bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 18 en 20). Deze organisatie had immers in het verleden al verschillende dreigbrieven naar uw familie gestuurd (CGVS, p. 7). Dat Hezb-i-Islami u amper één week na de moord op uw broers, die ook door deze organisatie naar het leven werden gestaan, al aanmaant om hun rangen te vervoegen, is op zijn minst een opmerkelijke gang van zaken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u, uw twee broers en uw vader hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De attesten uit Pakistan bevestigen dat uw vader daar in de jaren '80 en '90 actief was als dokter in de vluchtelingenkampen, wat in deze beslissing evenmin meteen ter discussie wordt gesteld. De lidkaart van uw vader van het campagneteam van Hamid Karzai bevestigt dat uw voor vader voor zijn terugkeer naar Afghanistan campagne voerde voor Hamid Karzai in Pakistan. U gaf zelf aan dat de problemen die jullie hierdoor in Pakistan ondervonden geen verband hielden met de redenen waardoor u in 2011 uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 4). Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u contacten heeft in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. U kunt de onveilige situatie in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar echter vermijden door u te vestigen in de Jalalabad, de hoofdstad van de naburige provincie Nangarhar. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR-rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort. U verklaarde zelf dat uw familie het financieel goed had (CGVS, p. 23) en dat jullie tot op heden beschikken over 12 of 13 jerib grond die wordt bewerkt door een pachter (CGVS, p. 10-11). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in Jalalabad over enige connecties beschikt aangezien uw zus daar samen met haar echtgenoot woont (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met een mogelijke vestiging in Jalalabad verklaarde u dat u daar niemand kende omdat u geen contact had met uw zus en stelde u dat de taliban aanwezig is in heel Afghanistan (CGVS, p. 24). Aangezien u de essentiële feiten van uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, is dit laatste probleem evenwel niet aan de orde. Gelet op uw profiel en op de materiële situatie van uw familie kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, en van de artikelen “1 en 2 afdeling A van de Conventie”. Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en geeft inhoudelijke kritiek op de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte motieven en zijn werkwijze. Tevens stelt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

2.2. Niettegenstaande verzoeker in de inventaris bij het verzoekschrift de documenten die hij bijvoegt omschrijft als “*recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Afghanistan*” voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Amnesty International van 2012, het reisadvies Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2012 en twee rapporten van Human Rights Watch van respectievelijk januari 2012 en februari 2013.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en bijzonder vage verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelde verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na de moord op zijn vader en broers een dreigbrief kreeg van de taliban waarin stond dat hij ook vermoord zou worden door de taliban (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat zijn oom een dreigbrief van Hezb-i-Islami ontving die aan verzoeker gericht was (stuk 3,

gehoorverslag CGVS, p. 20, 21 en 22). Bovendien stelt verzoeker dat in de brief niet gedreigd werd dat hij vermoord zou worden, maar enkel dat hij hen wapens moest bezorgen en zich bij hen aan te sluiten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 24). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent verzoeker slechts op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat er in de brief stond dat hij vermoord zou worden door de taliban. Nochtans verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en stelde hij dat er niets moest worden aangepast (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht, hetgeen voor verwarring zorgt, stelt de Raad dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 13, verklaring CGVS, p. 1). Overigens kan de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins een verklaring zijn voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

Bovendien blijkt uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde brief aanwezig in het administratief dossier die werd bekrachtigd door de dorpsouderen dat de taliban verantwoordelijk is voor ontvoering en de moord op zijn vader en broers. Wat dit document zelf betreft stelt verzoeker overigens dat het werd opgesteld door zijn oom (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de vertaling van het document blijkt echter dat verzoeker dit document zelf heeft opgesteld en niet zijn oom. Dit doet tevens afbreuk aan de verklaringen van verzoeker dat hij niet kan lezen of schrijven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Tevens blijkt dat de brief vermeldt dat de vader en de broers van verzoeker werden ontvoerd in het jaar 1389, terwijl de stempel van het districtshoofd die het document bekrachtigt dateert van 1386. Bovendien kan verzoeker niet zeggen wat er in de brief geschreven staat (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13), hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, ongeacht het feit of hij zelf of zijn oom deze brief heeft opgesteld. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de door hem neergelegde documenten te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Bovendien is deze brief het enige document dat verzoeker neerlegt dat rechtstreeks betrekking heeft op de door hem aangevoerde feiten, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen.

In het licht van hetgeen hierboven werd vastgesteld is het ook geenszins aannemelijk dat verzoeker verscheidene keren verklaart niet te weten wie achter de ontvoering van zijn vader en broers zat, omdat zij zowel dreigbrieven ontvingen van de taliban als van Hezb-i-Islami (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 18-19). Nochtans zouden de lokale ouderen het nieuws gebracht hebben dat de vader en de broers van verzoeker onthoofd werden nadat de familie van verzoeker hen gecontacteerd had om iets te doen na hun ontvoering en zouden zij vervolgens de lichamen terug gekregen hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet weet met wie de ouderen toen zouden hebben onderhandeld (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Hoewel hij stelt dat zijn oom daarbij betrokken was, zou verzoeker dit ook nooit aan zijn oom hebben gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien verklaarde verzoeker nog steeds in contact te staan met zijn moeder, die zich na de gebeurtenissen bij zijn oom zou hebben gevestigd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen, hetgeen wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en de geloofwaardigheid van zijn verhaal volledig ondermijnt. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker ook bijzonder onwetend is omtrent de activiteiten van zijn vader in Afghanistan, hoewel hij beweert dat de reden waarom ook zijn vader werd ontvoerd en onthoofd is, is dat hij actief was voor Karzai en beschuldigd werd van samenwerking met buitenlanders en ongelovigen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoeker slaagt er echter geenszins in meer concrete informatie te geven omtrent de activiteiten van zijn vader en stelt dat hij hierover wel soms sprak met zijn moeder, maar niet met zijn zoons uit angst dat zij dingen zouden lekken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Ook hier dient te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op het contact dat hij nog steeds heeft met zijn moeder, bijzonder ongeïnteresseerd blijkt in de achterliggende redenen en de exacte omstandigheden van de gebeurtenissen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de mening van International Crisis Group en citeert uit het jaarlijks rapport van Amnesty International, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten en meningen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel

risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, spreekt Pashtou, een beetje Dari en een beetje Frans, is afkomstig uit een familie die het financieel goed had, heeft een zus die samen met haar echtgenoot in Jalalabad woont en verklaart dat hij soms naar Jalalabad ging om te winkelen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 6, 9 en 23). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er

over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies doet geen afbreuk aan de voormelde informatie. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat de informatie die in een dergelijk reisadvies is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De aangebrachte rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan, zijn niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad en doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen omtrent Jalalabad. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker algemeen stelt dat het duidelijk is dat de Afghaanse regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op democratische weg zijn en dit omdat zij nood hebben aan financiële hulp en dat dit niet betekent dat de plaatselijke situatie verbeterd is, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde vaststellingen. Voor zover verzoeker zou verwijzen naar zijn problemen en naar het gegeven dat hij de bescherming van zijn land en overheid niet kan inroepen, dient erop gewezen te worden dat hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Verzoekers argumentatie desbetreffend is dan ook niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF